

arbejdsmarkedspolitik. Den er langt mere inspireret af Kreml end af Grundtvig.

Vi mangler i SF fuldstændig i det lovforslag, der ligger – og endnu mere i det forlig, regeringen har indgået med Venstre og De Konservative – en sammenkædning mellem pligter og rettigheder. Det turde ellers være indlysende for det gamle arbejderparti, der altid har slået på sammenkædningen af pligter og rettigheder. Her er det kun blevet til pligter, og man kan ikke skimte én enkelt rettighed for den aktiverede unge. De har ingen ret, helt til de er 30 år, til at forhandle løn- og arbejdsvilkår. Det dikteres, som det ellers kun gøres i stater, vi alle vender os imod, hvordan arbejdsvilkårene og lønvilkårene skal være for disse grupper.

De har ingen ret til at anke en afgørelse med opsættende virkning – med opsættende virkning. Vi vil opleve situationer, hvor en aktiveret ung i et offentligt beskæftigelsestilbud arbejder ved siden af en ung, der ikke er ansat på aktiveringsvilkår, men under normale vilkår, til en tredjedel eller en fjerdedel af lønnen. Hvordan i himlens navn vil man bilde den unge ind, at det her ligner det virkelige liv, og at det er et udtryk for en tilnærmelse til samfundet? Det er et udtryk for en særbehandling, som vi vender os imod.

Vi har derfor under forhandlingerne foreslået, at man sikrede retten til at anke med opsættende virkning, retten til at forhandle løn- og arbejdsforhold, alle de arbejdsmarkedsrettigheder, alle andre har, det vil sige retten til at blive medlem af en a-kasse, som flyder af et normalt job, men også retten til, at aktiveringsordninger indeholder et kvalificerende perspektiv.

Vi har også tilkendegivet, at fik vi de ændringer gennemført, ville vi stemme for aktiveringsloven. Det har vi ikke fået.

På hele det område, der hedder skånejob, beskyttet beskæftigelse osv. savner vi ligeledes, at arbejdsmarkedsrettighederne bliver knyttet på. Vi har også her tidligere stillet forslag i Folketinget, men desværre uden at kunne overbevise regeringen.

Jeg vil så som en sidste appel spørge regeringspartierne, om man er opmærksom på de henvendelser, der på det sidste er kommet fra dem, der er tæt på, fra socialrådgiverne, fra forsorghjemslederne, fra herbergerne. De advarer imod et aktiveringssystem, hvor udsatte grupper bliver mødt med nogle krav, de ikke er i stand til at honorere.

Jeg ved godt, at der er en formildende paragraf i loven, der siger, at der skal tages hensyn, osv. Men hvad betyder det? Det betyder i virkeligheden, at det er den enkelte kommune på godt og ondt, der nu beslutter, hvad der er et rimeligt tilbud. Det er vel derfor, at forsorghjemmene, der kender disse mennesker tæt på, advarer og siger: Hvad får vi ud af det? Det er vel derfor, socialrådgiverne advarer og siger: Det eneste, I når med det her, er at bringe nogen, der er på kanten af vores samfund, endnu længere ud uanset de pæne hensigter.

Jeg vil meget appellere til, at man i denne debat lytter til de folk, der ikke har et ideologisk ærinde, men udtaler sig ud fra et dagligt, konkret kendskab til de grupper, man nu stiller krav til, som de formentlig ikke vil være i stand til at honorere.

Jeg vil så sige noget om lovforslag nr. L 231 om pension, tilkendelseskompetence m.v. Vi har altid ment i SF, at decentraliseringen skulle foregå inden for den civiliserede ramme, der sikrer svage gruppers retssikkerhed. Derfor har vi konsekvent været modstander af den pensionsudlægning, der er foregået, fordi vi mener, det vil betyde meget store geografiske forskelle. Det er jo sådan, at den danske kommunale struktur består af 275 kommuner, hvor de mindste vel har 3.000-4.000 indbyggere.

Vi havde bl.a. i Folketingets Socialudvalg besøg af Dansk Blindesamfund. Det er en lille organisation med 300-400 medlemmer, der gjorde os opmærksom på, at der formentlig vil være kommuner, hvor der vil være 10 år imellem, at man møder en blind.

Det er ikke pensionsafgørelsen, der er så svær. Det, der er svært, er at lave en ordentlig tilrettelæggelse af de ting, der er rundt om det at være blind. Her åbner vi op for en decentralisering, der siger sparto til alt, hvad vi hidtil har oplevet, med de forskelle og de tilfældigheder i afgørelserne, der vil blive konsekvensen af det. Det er det ene forhold vedrørende lovforslag nr. L 231.

Det andet, jeg vil nævne, er, at jeg synes, man i denne omgang har lavet en procedurefejl, som jeg ikke synes man kan være bekendt. I forhold til lovforslagene nr. L 228, L 229 og L 230 har vi ikke kun haft en, men to høringsrunder, hvor folk er blevet spurgt, har haft adgang til at komme med kommentarer, og det har de gjort med ca. 100 svar i hver omgang.

Så kommer pludselig mod slutningen af processen lovforslag nr. L 231, der ikke har været